



Таралежъ.

Нѣколко дѣца бѣха излѣзли изъ гората на разходка. Тѣ водѣха съ себе си и Мурджо — голѣмо ловджийско куче. Мурджо залая, хвърли се къмъ пѣтя, но изведнажъ заскимтѣ и отскочи назадъ. Дѣцата затичаха къмъ пѣтя. Прѣдъ тѣхъ лѣжеше нѣкаква бодлива топка. Това бѣ таралежъ.

Кучето бѣше посегнало да хване таралежа, но той билъ свитъ на кълбо и уболъ Мурджа по носа.

Дѣцата се опитаха да го взематъ, но и тѣ си избодоха ржцѣтѣ и го оставиха.

Когато отминаха, таралежътъ се разви, стъпи на крака, проточи носъ и се запѣти къмъ дома си. Тамъ, подъ хрусталака, срѣдъ гжститѣ клонки, въ една трапчинка бѣ мекото гнѣздо на таралежа, — изградено отъ трѣва и листа. Въ гнѣздото лежахъ четири таралежчета. Тѣ бѣха още съвсѣмъ малки, съ меки иглички по гърба си.

Щомъ видѣха майка си, таралежчетата се нахвърлиха върху ѝ и почнаха да сучатъ. Цѣлъ день лежѧ при тѣхъ майка имъ, кърми ги и поспа. А когато се свечери, тя излѣзе изъ подъ хрусталака и трѣгна къмъ пѣтя, като душеше земята. Доближи до сладка трѣва, подврѣ си носа подъ нея и започна да рови земята съ якитѣ си крачка. Изрови коренчета отъ трѣвата, изяде ги, и трѣгна по-нататкъ да дири още.

На пѣтя ѝ се изпрѣчи единъ долъ. Таралежицата знаеше, че на дѣното на тоя долъ се вждятъ много жаби, затова тя се сви на кълбо и се търколи като